

ЗА МОРАЛА, ДОСТОЙНСТВОТО И ДУХОВНИЯ ПОКОЙ. ХАОТИЧНИ РАЗМИСЛИ

„Дремя“ във фейсбук и изведнъж, докато разглеждам глупости и щуротии, един красив бял текст на полски език, на червен фон, ме събужда, разтърсва ме и ме кара да се замисля.

„(...) достоен е този, който умеє да защитава някои признати от всички ценности, със защитата на които е свързано чувството за собствена ценност и който очаква поради тази причина уважение от другите. На свой ред липса на достойнство демонстрира този, който, късайки с тези ценности, се унижава или позволява да бъде унижаван в името на някакви користни облаги“ (Мария Осовска „Морални норми. Опит за систематизация“).

В днешния свят човешкото си достойнство успяват да опазят малцина. И тези малцина най-често са стъпквани в калта от безпардонни блюдолизции, безпринципни индивиди с локумен

гръбнак, които за собствено успокоение се мислят за велики дипломати в угода на всички.

Да защитаващ общочовешки ценности днес е трудно и в не малка степен рисковано и вредно. Да бъдеш принципен, да отстояваш убедено справедливи позиции е опасно.

Никога няма да разбере хората, за които лъжата е като жизнен сок. Лъжата, от която те черпят сили за живот. За мен човек е допустимо да излъже само в случаи, когато това ще спаси човешки живот, ще опази човешко здраве и достойнство, без да накърни по какъвто и да било начин живота, здравето и достойнството на трети човек.

Понасял съм много неморални удари. И в момента понасям такива. Тежки удари. И те не са само морални, но и материални, опитващи се да ме унижат, да ме смажат психически, морално, материално и интелектуално. Само че, хорицата, които сторват това не знаят с кого са се захванали. Днес отидох и направих скромно парично дарение за лечението на млада жена. Сторих това под заплахата на настъпващата бедност. И го споменавам не защото търся слава, признания, благодарности... Направих го, защото знам, какво е непрекъснат живот с физическа болка. Защото страданието на Другия, далечния, непознатия, често бива и мое страдание, разбираемо, макар и не докрай, страдание. Сега се гледам в огледалото спокоен и щастлив. А тези, които се опитаха да ме сринат, дали могат да се погледнат по подобен начин? Едва ли. Но все пак ако им се отдава бих ги посъветвал да потърсят помощта на психиатър.

**Да затвориш след себе си
вратата с достойнство, означава
да останеш с единствения си
приятел - достойнството.
Юлия Леонтиева**

Някои хора казват, че съм добър човек. Не знам. Не се имам за такъв. По-скоро съм груб, циничен, дори вулгарен, но пряк и честен, съпричастен и състрадателен. Животът ме направи това, което съм. И се гордея, че все още има хора, които могат да ме разберат, да ми подадат ръка – и го правят. С тези хора се гледаме с широко отворени очи, очи в очи, и с усмивка на лице. Честни, умни и справедливи хора.

И как да обясниш на дребни, зловни, завистливи, страхливи и користолюбиви индивиди, че гръм пада върху дъб, не върху храсти? Как да им покажеш тяхната човешка нищожност? Как да ги накараш да осъзнаят блатото и тинята, която създават и в която живеят? Невъзможно е. Или поне аз не мога.

Смея да твърдя и да си мисля, че съм достоен човек, човек, „който умее да защитава някои признати от всички ценности, със защитата на които е свързано чувството за собствена ценност“, но без да очаквам уважение от другите. Важното е аз сам себе си да уважавам. Важното е тези, които истински ме обичат да ме уважават. Такъв, какъвто съм. А аз съм сигурен, че това е факт. И моята радост няма граници, като си наумя колко голямо е малцинството от стойностни Човеци, които ми подават ръка за поздрав с усмивка и радост. Човеци, готови във всеки един момент да ми се притекат на помощ, ако имам потребност от нея. Те са го правили, правят го и – сигурен съм – ще продължат да го правят.

Можеш да нараниш човек, можеш дори да го убиеш – метафорично или наистина (бях свидетел и на това), но не можеш да му отнемеш честта и достойнството, дори и да си го съборил в калта и да го мачкаш с мръсните си крака и безморалност.

Днес, както обичам да казвам, аз живея спокойно. И когато се бръсна, ръката не ми трепери, а очите ми гледат спокойно лика ми в огледалото. И когато посягам да погалья дете, зная, че го галья с чиста ръка и чисто сърце. Днес, когато обичам, обичам с цялата си душа и сърце и се обдарявам другиму, за да е щастлив и радостен в живота си.

Когато обичаш и си обичан няма посредственост, подлост, злоба, завист, бездарие, които могат да те съборят. Когато обичаш и

отстояваш обичта си, независимо от формите и обектите ѝ, няма как животът и съдбата да не се прекланят пред теб и да не те подкрепят. Бъдете просто Човеци! Това е достатъчно!

Божидар Ивков

2.09.2012 г.

23.57 часа

Существует достаточно света для тех, кто хочет видеть, и достаточно мрака для тех, кто не хочет.

(Блез Паскаль)

Физик, математик, механик и философ.